

A man with a beard and short dark hair, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie, is the central figure. The background is a vibrant, abstract mix of purple, blue, and orange, overlaid with various mathematical formulas and a network diagram of nodes and lines. The text is prominently displayed in the center.

DOKTOR LÁSKA

Šťastný konec je na dosah.
Ale co na to jeho vyvolena?

LEISA RAYVEN

DOKTOR LÁSKA

Copyright © 2022 by Leisa Rayven

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2023

Cover © maeidesign.com, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3433-7 (pdf)

DOKTOR LÁSKA

Leisa Rayven

přeložila Zdenka Lišková

Poznámka autorky a věnování

Vás, milí čtenáři, kteří se s mou sérií *Mistři lásky* teprve seznamujete, upozorňuji, že ačkoli můžete tuto knihu číst samostatně, obsahuje PODSTATNÉ SPOILERY k prvním dvěma knihám série: *Pan Romantik* a *Profesor Sympaták*. Pokud je to pro vás překážkou, pak neváhejte, přečtěte si nejprve první dva díly a teprve pak se vraťte k této knize.

Pro ty z vás, kteří v sérii pokračujete – časová linie této knihy se překrývá s událostmi z knihy *Profesor Sympaták*, takže pro orientaci v čase sledujte indicie. (Například tato kniha začíná *před* začátkem *Profesora Sympatáka*. To jen pro vaši informaci, abyste měli ve všem jasno.)

Jako vždy je tato kniha věnována mé úžasné rodině, která toho musí tolik snášet, aby mi umožnila vést bláznivý spisovatelský život. A mým skvělým rodičům, kteří toho v poslední době tolik přečkali, zbožňuju vás z celého srdce.

A teď, milí čtenáři, jdeme na to! Uvidíme se na konci.

JEDNA

Tobias

Všichni po sobě toužíme zanechat něco mimořádného. Nějakou nesmazatelnou stopu, díky které budou lidé zvedat sklenky na naši počest a pronášet něco jako: „Na Boba. Byl to vážně skvělý chlap.“ Nebo: „Pamatujete si Boba? Já teda jo, protože byl fakt boží.“

Vždycky jsem si myslel, že mám na něco takového patent. Koneckonců jsem byl středoškolským premiantem, na Massachusettském technologickém institutu jsem dostal plné stipendium v oboru informatiky, o panictví jsem přišel dříve než všichni mí geekovští kamarádi a promoval jsem s červeným diplomem. A přesto... nejsem ani trochu mimořádný. Ano, uvědomuju si, že by se našlo pár dobrých duší, které by tvrdily opak, ale fakta nelžou.

Svůj *Seznam důvodů, proč nejsem zas až tak mimořádný*, teprve tvořím, ale tyto momentálně vítězí:

1. Nedokázal jsem využít svůj skutečný potenciál. Možná si řeknete: „Copak to není problém nás všech?“, ale podívejme se pravdě do očí. Když jsem dokončil vysokou školu, byl jsem mistrem světa. Dostal jsem nabídky na zaměstnání u společností z žebříčku Fortune 500 a ano, dokonce i jednu od NASA. Ale všechny jsem odmítl. Mohl jsem si zvýšit společenské postavení prací pro FBI nebo programováním vesmírných sond, které by, a to říkám bez nadsázky,

mapovaly naši galaxii? To si pište, že jo. Jsem přece geek. Ale těsně předtím, než jsem dokončil vysokou, měl táta těžkou nehodu, po které částečně ochrnul, a všechno, co jsme do té doby považovali za samozřejmé, bylo najednou mimo náš dosah. Společně s mámou a mou mladší sestrou jsme najeli na nouzový režim. Když mi o rok později nabídli práci autora článků o videohrách a nejmodernějších technologiích pro jeden internetový časopis, vzal jsem ji. Ne, díru do světa tím neudělám, ale je tam pohoda. Poté, co jsem se tolik nadřel ve škole a pak se ze mě nečekaně stala hlava rodiny, bylo něco pohodového docela vítanou změnou.

2. Mám talent věřit špatným lidem. Z hrstky přítelkyň, které jsem za poslední léta měl, mě až na jednu všechny nějakým způsobem zradily. Nevím, proč nedokážu rozpoznat, když mi někdo lže přímo do očí, ale v tomhle mi pokaždé někdo nakope prdel. Na tom usilovně pracuju.

3. Jsem milý. To není vada charakteru, ale k tomu, aby byl člověk veleúspěšný, je potřeba být trochu hajzl, zatímco já když můžu, tak pomůžu. To je pravděpodobně jeden z důvodů, proč jsem pořád tak vyčerpaný, ale k tomu se ještě vrátíme.

Samozřejmě mám i dobré vlastnosti, které pomáhají vyvážit ty špatné: mám slušný smysl pro humor, chovám se hezky ke zvířatům, umím složit Rubikovu kostku levou i pravou rukou za méně než minutu, dokážu se nabourat do jakékoli počítačové sítě na světě, a když někdo ublíží někomu, koho mám rád, jsem schopný ho hnát až na kraj světa a vlepit mu karmickou facku epických rozměrů.

Jo, a taky mám skvělou sbírku svetrů, takže asi tak.

Navzdory všemu výše zmíněnému jsem si vážně myslel, že až mi bude pětadvacet, budu zažívat nejlepší roky svého života, což se očividně nestalo. Místo toho trávím sobotní večer v brooklynském baru skřípnutý mezi dvěma mlýnskými

kameny. Tím prvním je nechutné množství práce, kterou musím ještě dokončit, než si budu moct dát oraz, a tím druhým je hebké tělo atraktivní ženy.

„Toby, no táák. Pojdme odsud. Moje spolubydlící je pryč, máme celý byt pro sebe.“

Kolem pasu mám ovinuté paže a na hrud' se mi tisknou prsa. Ačkoli bych si obvykle nestěžoval ani na jedno z toho, osoba, která mě objímá a tiskne se na mě, je někdo, od koho se snažím si držet odstup.

„Jackie...“ Jemně stáhnu její ruce dolů. „Už jsme o tom mluvili.“

„Jo, mluvili jsme o tom, že spolu nebudeme chodit, a to je úplně v pohodě.“ Přivine se ke mně blíž a já podle vůně jejího dechu a způsobu, jakým na mě visí, usoudím, že měla asi o tři koktejly whisky sour víc, než je zdravo.

„Jen říkám, že bys měl jít ke mně a...“ její prsty mi zabloudí na hrud', kde skrz látku košile nahmatá bradavku, „... nechat se překvapit.“

Bezděky se zachvěju. Tohle je vážně to poslední, co dnes večer potřebuju.

Člověk nemusí být génius, aby mu došlo, o co Jackie jde. Původně jsme se dali dohromady proto, že je pekelně nadržaná pokaždé, když se napije, ale domluvili jsme se na nezávazném vztahu. Pak se ukázalo, že tam nějaké závazky byly. A bylo jich hodně. Ani ne za měsíc přešla bez jakéhokoliv varování z domluvené nezávaznosti na: *budeme spolu trávit každou volnou chvíli a možná si pořídíme kočku*. A teď nevím, jakým jazykem jí mám vysvětlit, že nechci být její přítel.

„Jackie...“ Beru její ruce do svých, abych jim zabránil v dalším nevitáném bloudění po mém těle. „Jsem si celkem jistý, že další nezávazný sex není to, po čem toužíš. Byl jsem k tobě upřímný, když jsem ti vysvětloval, že ti nemůžu nabídnout nic jiného.“

„Tak se spolu prostě jenom vyspíme,“ zakňourá. „Ty jsi tak dobrý, Toby, a chlapi, se kterými jsem v poslední době spala, byli úplně marní.“ Ztiší hlas. „Potřebuju Tobyho orgasmus. Proším. Jsem tak nadržaná, že bych dokázala rozsvítit Golden Gate. Dej mi ještě jednu noc a pak tě nechám na pokoji.“

„To jsi říkala před týdnem a taky ten týden předtím, a stejně to zase řešíme.“

„Jasně, ale tentokrát to myslím vážně. Slibuju.“ Znovu se ke mně pokusí přilepit, ale já ustoupím a přisunu mezi nás stoličku. Jak je možné, že té holce s rostoucí hladinou alkoholu rostou i další končetiny?

Naznačím Joeovi za barem, aby jí přinesl vodu.

Zatraceně, kdy se poučím? Věděl jsem, že spát s někým z práce je špatný nápad, a co víc, věděl jsem sakra dobře, že s Jackie bude problém, dřív, než k tomu došlo. Píše bulvární sloupek do *Pulse*, internetového časopisu, pro který oba pracujeme, a už jenom to mělo být varovným signálem. I sebemeně povytažené obočí mezi dvěma celebritami umí tak dobře proměnit v mýdlovou operu o třech dějstvích, protože sama miluje drama. To jsem zjistil na vlastní kůži hned po oné schůzce, kdy jsem jí řekl, že už bychom se neměli vídat. Měl jsem za to, že jsem byl milý. Měl jsem dojem, že to chápe a cítí to stejně. Když jsem se ovšem o pár hodin později vrátil z oběda a našel všechny věci ze stolu nacpané do pisoáru spolu se vzkazem: „Jdi do háje, kretěne!“, uvědomil jsem si, že možná byla malinko víc naštvaná, než dávala najevo.

Dnes večer to musím ukončit už jednou provždy. Táhne se to už moc dlouho.

Na druhé straně baru zahlédnu svou nejlepší kamarádku Eden Tateovou a všimnu si znepokojení v jejích očích. Nakloním hlavu k rameni a ona bezhlesně pohne rty: „Ukonči

to, ubožáku.“ Vystrčím na ni prostředníček a usadím vrávorající Jackie na stoličku.

„Toby, já nechci sedět.“ Nakloní se ke mně a zašeptá: „Jedině na tvém obličejí.“

Shovívavě se na ni usměju. Eden je sice se svými neustálými nevyžádanými radami otravná, ale ohledně Jackie jsem ji fakt měl poslechnout. Když poprvé viděla, jak spolu flirtujeme, varovala mě, že dělám velkou chybu, ale já ji ignoreval. Byl jsem nadržžený a osamělý a měl jsem za to, že trocha intimity s nesprávnou osobou je lepší než tvrdohlavé čekání na tu pravou.

A protože na mém romantickém obzoru není ani náznak spřízněné duše, pomíjivá fyzická spojení mi pomáhají odvrátit tu děsivou, plíživou jistotu, že umřu sám. Teď platím za svou ubohou potřebu lidského kontaktu. Kdybych se mohl vrátit a rozhodnout se jinak, udělal bych to, částečně proto, abych se teď nemusel vyvlékat z jejího svěraku, ale hlavně proto, že je teď Jackie stejně osamělá jako já. Možná ještě víc. A proto se cítím jako hajzl, když ji neustále odmítám.

„Poslouchej, Jackie,“ domlouvám jí a беру jí z ruky telefon. „Ty si zasloužíš víc, než co ti můžu nabídnout, ale mám pro tebe něco, co by ti mohlo pomoci,“ přesvědčuju ji, když zadávám do jejího prohlížeče adresu a stahuju tu nejnovější beta verzi aplikace, na které pracuju.

„Co to děláš?“ zamumlá Jackie a naklání se, aby na to líp viděla.

„Víš, jak si už nějaký čas přivydělávám jako IT manažer v Romance Centralu?“

Jackie zmateně zamrká. „Jasně. To je ta apka, kde si zaplatíš za nereálné romantické zážitky s lidmi úplně mimo tvoji ligu, že jo?“

Usměju se. To není zrovna nejlichotivější popis, ale rozhodně odpovídá. „Jo, to je ona.“

„Spravuje ji Edenin přítel,“ řekne a ukáže na až trapně pohledného muže vedle mé kamarádky. „Jak že mu to říkájí? Major Romantik?“

Snažím se zachovat vážnou tvář. „Tak mu dost možná říká Eden v ložnici. Ale ve skutečnosti mu říkají Pan Romantik a jeho pravé jméno je Paul.“

Po celé roky byl Pan Romantik mezi newyorskou společenskou smetánkou považován za městskou legendu. Když tenkrát Eden zjistila, že ona mytická bytost, která osamělým ženám účtovala tisíce dolarů za vysněné rande, je skutečný muž, probudily se v ní novinářské instinkty a začala po něm pátrat se zarputilostí buldoka snažícího se vyčmuchtat kilo párků. Navzdory svému odhodlání ukázat světu, že je to slizký podvodník, jak předpokládala, se do něj nakonec zamilovala. To dá rozum.

Z Paula se potom stal monogamní muž a vytvořil Romance Central, což je sociální síť, kde si lidé, kteří potřebují kvalitního společníka, mohou najmout dokonalého partnera na rande, které nezahrnuje sex. Když mě Paul požádal, abych mu dělal počítačového mága na částečný úvazek, nedokázal jsem říct ne. Faktem je, že ačkoli mu zaslívám jeho líbivý vzhled, smysl pro humor, inteligenci a krádež mé nejlepší kamarádky, je to taky celkem slušný člověk a já věřím v jeho poslání přinést romantiku masám.

Podržím telefon tak, aby Jackie viděla, co jí ukazují na displeji. „Na tomhle teď pro Paula dělám. Je to seznamovací aplikace.“

Jackie na něj zamžourá. „Takže něco jako Tinder?“

Znechuceně se zašklebím. „Ne, tohle není jako Tinder. V Tinderu je nulová programátorská invence. Je to doslova ta nejlínější a nejdebilnější aplikace, jakou jsem kdy viděl. I opice by dokázala naprogramovat apku, která ti umožní přejet prstem doprava u lidí, kteří se ti zdají přitažliví.“

Chceš si vrznout, aniž bys musela platit za taxík? Jasně, jdi na Tinder. Chceš něco smysluplného? Použij moji aplikaci.“

Jackie si vezme telefon a studuje úvodní obrazovku. „Proč se to jmenuje Soulmate?“

„Je to něco jako vyhledávač spřízněných duší. Podívej.“ Ťuknu na obrazovku. „Tenhle dotazník zanalyzuje všechno o tobě. Tvoji sexualitu, co od partnera očekáváš, co tě vzrušuje v posteli, co máš a nemáš ráda, koníčky, hudbu, knihy, filmy, politiku, náboženství a jídlo. Pak všechny ty informace projdou mým nejmodernějším algoritmem a ten ti přiřadí muže, kteří s tebou budou nejlépe kompatibilní. Kluky, kteří s tebou budou chtít chodit, ne jenom spát.“

Jackie si nedůvěřivě projíždí otázky. „Bože, jak je ten dotazník dlouhý?“

„Delší než Santův seznam. Je tam přes tři sta otázek. Ale právě proto jsou naše spojení tak úspěšná. Když to vyplníš, tahle aplikace tě zná líp než ty sama.“

A o to právě jde.

Seznamování je noční můra. To není můj osobní názor, je to holý fakt. Pevně zakořeněné nutkání vytvářet smysluplné vztahy je jedním z nejabsurdnějších evolučních rysů v celé přírodě. Který jiný živočišný druh se kruci trápí nějakým nesmyslným úkolem najít svou dokonalou druhou polovíčku? Jistě, existují tvorové, kteří si vybírají partnera na celý život, jenže kdo kdy viděl, aby se labuť trápil při pohledu na sexy labuť, kterou má v přátelích na Facebooku; nebo jak tučňák touží po smyslné samici, kterou sleduje na Instagramu. Vrozená schopnost lidí nedůvěřovat a sabotovat sebe sama je svým rozsahem přímo dechberoucí.

A právě tady přichází na řadu seznamovací aplikace Soulmate.

Moje teorie říká, že by randění bylo snesitelnější, kdyby člověk dopředu věděl, jaké jsou šance na úspěch daného

vztahu. Copak byste neustále pochybovali o svém partnerovi, kdybyste věděli, že je pro vás téměř dokonalý? A naopak, plýtvali byste svým časem na udržování vztahu, který by měl nulovou šanci vydržet?

„Na rozdíl od mizerného Tinderu,“ utrousím s despektem, „Soulmate je pro lidi, kteří chtějí přeskočit všechny ty povrchní kecy během seznamování a prostě najít někoho, koho budou milovat.“

Projíždím aplikací, abych Jackie ukázal, jak funguje. „Analyzoval jsem tisíce dotazníků párů žijících v úspěšných dlouhodobých vztazích a vytvořil prediktivní algoritmus, který dokáže vyjádřit realistické procento kompatibility. Pokud je procento nízké, víš, že je vztah odsouzen k zániku, a tím pádem nemusíš ztrácet čas. Pokud je vysoké...“ Nechávám ji, aby si zbytek domyslela, a podle toho, jak se mění její výraz, poznávám, že jsem ji zaujal.

Ukážu na početný dav v baru: „Vidíš všechny ty lidi? To jsou nejnovější testeři naší aplikace. Jestli chceš, můžu tě zapsat na seznam pro příští akci. Nikdy nevíš. Možná potkáš pravou lásku.“

Jackie se nejdřív podívá na mě a pak si prohlédne tvář v davu. „Je tu spousta hezkých lidí.“

Nemýlí se. Mezi přitažlivými testery aplikace se pohybuje úchvatná parta zaměstnanců Romance Centralu. Paul má teď podle své původní myšlenky na *prodej rande snů* asi dvacet lidí, kteří pocházejí z různých prostředí, jsou různých národností a různé sexuální orientace. Někteří z nich jsou studenti, jiní herci. Všichni vypadají, jako by pocházeli přímo z laboratoře specializované na genetickou dokonalost. Jackie je taky nádherná, takže mezi ně zapadne.

Podávám jí zpátky telefon a pobídnu ji, aby vstala. „Tak pojď. Můžeš ten dotazník vyplnit hned, jak dorazíš domů,

a pak tě přidáme do databáze.“ Možná ji moje jemné pozvání přiměje, aby si našla někoho vhodnějšího, než jsem já. „Co kdybych ti zavolał taxík?“

Beru ji kolem ramen a vedu ji k východu na druhé straně baru.

„Počkej chvílku,“ zamumlá a ukáže na nějaké kluky, které právě mímáme. „Já nejdu domů s tebou, a dokonce ani s jedním z těchhle hezounů?“

Když vyjdeme na ulici, zadoufám, že na chladném nočním vzduchu trochu vystřízliví.

„Jackie, dnes už jsi toho vypila až moc na to, aby ses mohla rozhodovat, s kým půjdeš nebo nepůjdeš domů. Co takhle jet domů sama a trochu si odpočinout? Zítřka si můžeme o celé té věci s aplikací pořádně promluvit.“

Zadívá se mi na hrud' a pokývá hlavou. „Snažíš se mě zbavit.“

Vezmu její tvář do dlaní a zvednu jí hlavu. „Tak to není. Nejsem pro tebe ten pravý. Ale slibuju, že ti toho pravého pomůžu najít, souhlas?“

Zvlhnou jí oči a já si na okamžik pomyslím, že jsem hajzl a ublížil jsem jí. Ale pak se na mě roztřeseně usměje, přitáhne si mě dolů a jemně mě políbí.

„Ty jsi vážně dobrý chlap, víš to, Toby Jennere? Proč mě nemůžeš mít rád tak jako já tebe?“

A je to tady. Nezáleží na tom, kolik pokročilých výpočtů jsem zadal do svého algoritmu. Jediná rovnice, která rozhoduje o vztazích, je, že jedna plus jedna jsou dva, kdežto jedna plus nula je pořád jedna. Pokud se vám někdo líbí, vy jste ta jednička. Pokud se dotyčnému nelíbíte, on je ta nula. Nesejde na tom, na které straně nula je, výsledkem je, že někdo zůstane sám a přeje si, aby to tak nebylo. Měl jsem naproti sobě nulu víckrát, než dokážu spočítat, proto mě tolik mrzí, že jsem dneska Jackiina nula právě já.

Ona nastoupí do přistaveného taxíku a já sleduju, jak mizí v ulicích neutuchající newyorské dopravy.

Paráda, jeden oheň uhašen. A teď jen těch několik set dalších.

„Čau, Tobiasi, kámo.“ Otočím se po hlase a spatřím Raje, specialistu na hardware, jak drží otevřené dveře baru. „Koukám, že máš svoje vztahy se ženskýmá ošéfovaný, chlape.“ Stejně jako já i Raj pracuje pro *Pulse* i v Romance Centralu. Na rozdíl ode mě si myslí, že je gangsta rapper uvězněný v těle drobného Inda. Nadměrné teplákové soupravy nosí se stejnou vášní jako já svetry. Vypadá, jako by ho zasáhlo zmenšovací kouzlo, ale jeho oblečení se nedotklo.

„Takže,“ řekne Raj a ukáže směrem, kterým zmizel taxík s Jackie. „Jestli už jsi tu sexy brunetku dobrousil, nevadilo by, kdybych –?“

Zvednu ruku, abych ho přerušil. „Hele, neříkal jsem ti snad, že nemáš o ženských mluvit takhle? Nenuť mě, abych ti jednu ubalil,“ upozorním ho a projdu kolem něj zpátky do baru.

„Jasně, klídek. Já tě fakt žeru. V pohodě, brácho.“ Následuje mě až na konec baru, kde nainstaloval můj notebook a vytvořil mi provizorní pracovní stanici. Vytvářím nejnovější seznam chybových kódů a procházím je.

„Ale jen tak mimochodem,“ prohodí a nakloní se trochu blíž, „vy dva jste spolu skončili, že jo?“

„Jo.“

„Super, super. Je přesně můj typ, víš? Dlouhý nohy. Kozy, mezi který zaboříš celou hlavu, a zadek, že by pro něj Beyoncé vraždila.“

Povzdechnu si a praštím ho po hlavě.

„Au, k čertu, chlape!“

„Sakra, Raji! Ženský nejsou jen hromada fyzických rysů. Copak tě nezajímá, že dokončila newyorskou univerzitu se dvěma diplomy – z žurnalistiky a obchodu? Nebo že každý

měsíc pracuje jako dobrovolnice v centru pro bezdomovce? Nebo že dokáže vylézt tu nejtěžší stěnu v horolezecké hale rychleji než většina mužů?“

„Ty vole, Tobiasi, když ji tak obdivuješ, proč ses s ní sakra rozešel?“

Vyhodnocuju první chyby a během několika vteřin je mám opravené. „Nerozešel jsem se s ní. Nikdy jsme nebyli pár.“

„Ale já myslel, že hledáš přítelkyni.“

„Taky že jo. Jen jsme se k sobě nehodili.“

„Tuhle v odpočívárně svým kámoškám vykládala něco jiného. Podle ní máš skvělý péro a víš, jak ho používat.“

Promnu si oči. „Raji, vím, že to těžko chápeš, ale to, co chci od přítelkyně, přesahuje rámec pouhého sexu. Chci někoho, kdo mě bude stimulovat nejen fyzicky, ale i duševně. Chci někoho, kdo by v mém životě zažehl jiskru.“

„A to jsi s Jackie neměl?“

„Ne.“

Na okamžik se zamračí, naprosto zmatený. „Taková roštenka. S tak božským tělem tě přece musela rozsvítit jako žárovku.“

Mám chuť prásknout čelem do mahagonového baru, ale asi by bylo užitečnější dát hlavičku jemu. Pokud jde o porozumění ženám, jako by jeho mozek byl z titanu a všechny rady, které jsem mu ohledně opačného pohlaví dal, jako by byly jen sbírkou mokrých vatových tamponků, které mu na pár vteřin přilnuly k vědomí, aby následně sklouzly do zapomnění.

„Proboha, Raji, vztah máš s člověkem, ne s tělem.“

Opře se o bar. „Jasně, ale Jackie může mít vztah s mým tělem, kdykoli se jí zachce.“

Sevru čelist a začnu mačkat klávesy o něco drsněji. „Fajn. Jak říkáš. A pokud nemáš nic lepšího na práci, pustíme se do

toho, jo? Zkus s Ming-Lee máknout na technické podpoře pro mobilní zařízení a ověř si, že testeři pochopili všechny funkce aplikace.“

Ukáže mi vztyčený palec. „Všechno poběží jako striptérka na drátkách,“ ujistí mě a já ho zpražím pohledem. „A kruci. Promiň, chlape. Chci říct, jasně. To zmáknou.“

On se vzdálí a já řeším posledních pár zádrhelů v operačním systému, načež ukládám nejnovější verzi aplikace na server.

Zdá se, že jsem to zvládl v pravý čas, protože vidím, jak Ming-Lee shromažďuje všechny zúčastněné, aby jim představila Paula a vysvětlila, jak bude večer probíhat.

Hodím do sebe poslední lok odporného lehkého piva, tiše si řihnu a stisknu ruce, až mi zapraskají klouby.

Tak jo, Tóby. Jde se na to. Je čas, aby všichni až na tebe pocítili lásku.

O hodinu později už projíždím kompilační obrazovky tak rychle, že dostávám křeč do prstů. Všechny páry se postupně seznamují a odesílají do aplikace zpětnou vazbu o své kompatibilitě. Datové soubory na druhé straně obrazovky se neustále mění a aktualizují. Logické věty píšu za pochodu, odhodlaný analyzovat a zapracovat co nejvíc informací v reálném čase. Bohužel se objevuje spousta úplně nových chybových hlášení, která blikají v horní části obrazovky, a při pokusu udržet si o všem přehled mě rozbolelo za levým okem.

Na tohle jsem příliš střízlivý.

Masochisticky si usrknu druhého lehkého piva a znechuceně si odfrknu. Zkusil jsem jinou značku, ale i tak je to jako milovat se v kánoi. Jinými slovy – kurva blízko vodě.

„Tak co, Doktore Lásko, jaká je prognóza?“ Na rameno mi dosedá ženská ruka, a když vzhlednu, spatřím, jak se na mě usmívá Eden. „Láska je jako krásná loď, která ztratila kapi­tána? Námořníkům se třesou ruce a bojí se, co bude zrána?“

„Moc mě neprovokuj, Eden Marigold,“ řeknu a vracím se pohledem k obrazovce. „Brnkáš mi na nervy.“

Věnuje mi shovívavý pohled. „Tohle se ani zdaleka nedá považovat za uspokojivou odpověď na mé otázky.“

Kývnu na barmana a naznačím mu, aby Eden nalil, co obvykle pije, což je víc, než si teď zaslouží. „Prognóza je ta­ková, že pokud budeš trvat na používání té neskutečně od­porné přezdívky, popraskají mi žilky v obou očích.“

„O jaké přezdívkce to mluvíš? Jo, ty myslíš Doktor Lááás­ka?“ protáhne nevinně. „Proboha, proč by měla lékařská ka­pacita přes lásku jako ty mít námitky proti tomu, že mu ně­kdo říká Doktor Láska? Ale vážně. Vždyť je to výraz obdivu.“

Její úsměv se rozšiřuje. Můj výraz tuhne.

„Jestli se ta přezdívkca chytne, tak se nabourám do všech tvých účtů na sociálních sítích a zveřejním milostný dopis, který jsi napsala Justinu Timberlakeovi, když ti bylo třináct.“

Eden zbledne. „To bys neudělal.“

„Ale udělal.“ Odkášlu si a pokusím se napodobit její hlas v pubertě: „Milý Justine, jsi tak sladký! Já nehledám přítele, ale kdyby ano, byl bys to ty. Pokaždé, když tančíš, hrozně se mi rozbuší srdce.“

Její tváře se zbarví do růžova. „Je skvělý tanečník, jasný? Myslí si to spousta lidí!“ Rozesměju se a ona se vyšplhá na stoličku vedle mě. „Hele, i kdybych ti teď přestala říkat Dok­tor Láska, stejně už je to venku. Začalo si to žít vlastním ži­votem, já už to nevrátím.“ Barman před ni postaví sklenku červeného vína a ona se napije. „Ostatně, jak jinak bychom ti měli říkat?“

„Toby? Nebo pane Jennere, pokud hodláš být protivná.“

„Pche. Nuda. Pro muže, který vyvinul nejúspěšnější seznamovací aplikaci všech dob, je potřeba něco víc vzrušujícího.“

„Potenciálně nejúspěšnější aplikaci,“ opravím ji a kontroloju statistiky. „A jestli se mi nepodaří vyřešit tyhle funkční nedostatky, bude to ta *nejporuchovější* aplikace všech dob. V tuhle chvíli je tam víc much než na kravském lejně.“ Znovu upravuju řádek zdrojového kódu, který jsem během dneška přepsal už šestkrát. Mé odhodlání ho porazit je urputné, téměř hnidopišské.

„Toby, je tam pár drobných chyb. Ty hravě opravíš ještě před spuštěním.“

„Možná. Ale taky musím vymyslet způsob, jak zohlednit zcela náhodnou odchylku v podobě lidského chtíče. Na rozdíl od osobnostní kompatibility neexistuje žádný způsob, jak předpovědět fyzickou přitažlivost. To bude chtít úplně jiný přístup. Kdybych mohl prostě –“

Eden mi mávne rukou před obrazovkou. „Jasně, chápu, pořád s tím budeš mít dost práce. Ale do toho monitoru zíráš už celé hodiny. Potřebuješ si dát pauzu.“

„Eden...“

„*Malinkatou* přestávku,“ trvá na svém. „Vylej tu vodu s příchutí piva a dej si se mnou pořádný drink. Pak ti zase dovolím být jedinou osobou, která se tady nebaví. Kvůli téhle apce jsme se v posledních týdnech sotva viděli.“

„Jo, tak si promluv se svým přítelem o jeho pracovních termínech, protože to on chce mít tuhle věc hotovou v rekordním čase.“ Ano, znamená to, že pracuju osmnáct hodin denně, ale aspoň mě to rozptyluje v mé ubohé samotě.

„Toby, no ták.“ Eden mě zatahá za rukáv svetru. „Zkus se chvíli kochat pohledem na to, čeho jsi dosáhl.“ Když ji ignoruju, chytne mě za obličej a donutí mě pohlédnout na to, co se kolem mě děje. „Podívej se na všechny ty lidi. Jsou tu díky tobě. Povídají si, smějí se a flirtují díky tobě. Několik

z nich si dnes večer pravděpodobně vrzne. *Díky tobě*, Doktore Lásko.“

Zadívám se na desítky probíhajících seznamovacích rituálů, které se v baru odehrávají, a frustrovaně zafuním: „Nemyslíš, že by ty lidi vyděsilo, kdyby se dozvěděli, že strůjcem jejich budoucího dokonalého partnerství je lúزر, který je v hledání vlastní slečny Dokonalé úplně marný?“

Eden nakloní hlavu. „Prosím tě. Tak zlé to s tebou snad není.“

„Ale je. Ve Vennově diagramu je v mojí historii randění jedna množina žen, které se líbí mně, a pak úplně jiná množina žen, kterým se líbím já, a hádej co? Tyhle dvě množiny nemají ani náznak nějakého průniku.“

„Naznačuješ, že jsi *nikdy* neměl vztah, ve kterém by vás to k sobě táhlo oba?“

„Nikdy. Můj milostný život je jako pexeso, ve kterém se snažíš najít dvě stejné karty, akorát že ti karty hoří pod rukama a hoří i stůl, a ještě k tomu jsou všichni v pekle. A proto už nebudu ztrácet čas randěním, dokud nenajdu ženu, která bude mít skvělé skóre kompatibility.“

Eden zasvítí oči. „Páni, jasně. Takže předpokládám, že jsi prošel databází Soulmate a vyhledal sis ty nejlepší shody. Ukaž mi užší výběr.“

„Žádný nemám,“ zkrotím její nadšení a otočím se zpátky k obrazovce.

„No tak, Tobe, máš nejvyšší čas. Chci tě vidět zadaného a šťastného.“

„Ne,“ zopakuju, „já nemám žádný užší výběr, protože nejsem kompatibilní se *žádnou* z žen v databázi Soulmate.“

Eden se zamračí. „Co tím chceš říct? V databázi už přece musí být skoro padesát tisíc žen.“

Vytūkám dotaz do vyhledávacího pole. „Ke včerejšímu dni jich bylo přes šedesát šest tisíc, a přesto bylo nejvyšší

skóre, kterého jsem u některé z nich dosáhl, dvacet osm procent,“ ucedím a stisknu enter o něco silněji, než jsem zamýšlel. „*Debilních dvacet osm procent*, Eden. Dokonce i kočky a psi mají vyšší skóre. Lepek a mileniálové mají větší šanci spolu vycházet. Superman a kryptonit budou mít harmoničtější vztah než já a většina svobodných žen v tomhle trojstátí.“

„To nemůže být správně, Tobe.“

Věnuju jí smrtelně vážný pohled. „Právě jsi mi vysvětlila, jak je moje aplikace skvělá. Nemůžeš teď začít tvrdit opak jenom proto, abych se cítil líp.“

Chvilí to vypadá, že mi bude oponovat, ale pak si to rozmyslí a povzdychne si: „To nemůžu, ale ráda bych.“

To hlavní, co mě nutí vymáčknout z téhle seznamovací apky to nejlepší, je víra, že by mohla lidem pomoci vyhnout se pocitu, že každá romantická cesta, po které se vydají, je slepá ulička. Pokud jde o lásku, jsem doslova expert na odmítnutí. Už jsem ztratil přehled o tom, kolikrát jsem slyšel větu: „Není to tebou, chyba je ve mně.“ Jde o to, že když takovou větu slycháte opakovaně, časem vám dojde, že ta chyba ve vás je. Kdybyste byli dost chytrí, dost hezcí nebo dost vtipní, nebyli byste pořád sami. Jakmile se odmítnutí stane součástí vašeho života, naučíte se po ničem příliš netoužit, protože je vám jasné, že to stejně nezískáte.

„A jak to chceš řešit?“ zeptá se Eden. „Až bude aplikace v provozu, budou ji používat ženy po celém světě. To by mohlo pomoci.“

„Mohlo by, ale jak znám svoje štěstí, moje dokonalá žena bude žít na Sibiři.“ Eden na mě udělá kyselý obličej, aby mi dala najevo, že jsem moc velký pesimista, ale já ty statistiky viděl. Víím, že jsem spíš realista.

„Každopádně,“ uzavřu, „o randění se budu starat, až celý tenhle kolotoč kolem spuštění aplikace skončí. A ani pak se nehodlám trápit s nikým, kdo má míň než pětasedmdesát.“

Už se nebudu plácát v chaotických známostech, které nikam nevedou.“

„Jako s Jackie?“

„Přesně jako s Jackie.“ V duchu si připomínám, abych si s ní ověřil svoji kompatibilitu, až vyplní dotazník. Zajímá mě, jak nízké číslo z toho vyleze.

Eden se dívá, jak se snažím napsat jeden řádek kódu, ale jsem tak unavený, že to třikrát za sebou zvrátám. Když začnu slovně napadat klávesnici, Eden netrpělivě zafuní a odtáhne mi od ní ruce.

„Dobře, tohle už není žádost, ale rozkaz. Máš z toho zírání do monitoru takové kruhy pod očima, že vypadáš jako emo. Jedna sklenička. Bez debat. Platím já.“

S povzdechem si protřu oči. Nemůžu popřít, že jsem vyčerpaný. Přes den makám v *Pulse*, po práci dělám na téhle apce a můj osobní život je jako obrovská jáma plná tekutého písku. Někdy mám pocit, že mě od fatálního zhroucení dělí pouhé vteřiny. A přestože se mi líbí představa, že jsem nadčlověk a dokážu žonglovat s nekonečným počtem bowlingových koulí, je jasné, že se moje žonglérská pyramida brzy zhroutí.

„Fajn,“ utrousím a rezignovaně vzdychnu. „Jeden drink.“

„Výborně!“ rozzáří se Eden a mávne na barmana. „Joe! Nalij nám panáka té nejdražší whisky.“

Joe svráští čelo a ukáže na luxusní láhev na horní polici. „To bude Royal Salute. Padesát babek za skleničku.“

Eden ztuhne úsměv. „Áááha...“ Vytáhne peněženku a spočítá pomačkané bankovky. „V tom případě nám nalij tu osmnáctidolarovou.“

Joe přikývne. „Jak si přejete, slečno rozhazovačná.“

„Rozmazluješ mě,“ napomenu Eden a postavím se, abych se protáhl. Seděl jsem tak dlouho, že mi ztuhl zadek.

Poplácá mě po paži. „Pro mého nejlepšího kamaráda jen to nejprůměrnější.“

Promnu si krk a opřu se zády o bar. Eden se ke mně přivine a oba chvíli v tichosti pozorujeme dění kolem nás.

Když vidím, jak se to všechno páruje, píchne mě u srdce. V poslední době se cítím čím dál izolovanější a v tom stavu není nic horšího než být svědkem, jak všichni ostatní prožívají intenzivní chemii, která se mi vyhýbá.

A tak mi Joe servíruje whisky, zatímco já sleduju roztočilou brunetku, která si povídá s brýlatým klukem. Když pozoruju, jak nenuceně se k sobě chovají, trochu jim to závidím. Já to tak rozhodně nemám. Jasně, že sexem nepohrdnu, ale co se týče vztahů, mám tendenci nad věcmi moc přemýšlet, a tím pádem nacházím nové a působivé způsoby, jak to posrat.

S budoucí přítelkyní bych chtěl mít tak pohodový vztah jako tady s Eden. Možná proto se mi líbí její sestra Asha. Je jí podobná, ale zároveň je úplně jiná. Bohužel je jen jednou z dlouhé řady žen, které o mě nestojí tak jako já o ně.

„Jak se má Ash?“ zeptám se. Možná jsem se vzdal naděje, že se mnou bude někdy chodit, ale pořád mi na ní záleží.

Eden pokrčí rameny. „Je v pohodě. Dře v práci a počítá dny, než dostane šanci stát se redaktorkou.“

„Pořád je s tím klukem, kterého potkala ve Francii?“

„Jo, ale den jejich rozchodu se rychle blíží. Když si nedokázala udržet vztah s krásným Peterem, který bydlel čtyři bloky od nás, je nulová šance, že to zvládne s chlapem, který žije v Paříži,“ povzdychne si. „Sakra, teď jsem si připomněla, jak jsem měla Petera ráda.“

„Proč se s ním vlastně rozešla?“

„Moc se holil.“

Přikývnu. „Jasně. To dává smysl.“

Přílišné holení je něco, z čeho mě nikdo obvinít nemůže. V posledních pěti letech nosívám kratší či delší vousy a už od střední školy si sám stříhám vlasy, což je důvod, proč mi

jejich vlny neposlušně rámují obličej. Na hrudi a břicho moc ochlupení, které by stálo za zmínku, nemám, a to, které tam je, má tak světlou barvu, že je prakticky neviditelné. Absolutně nechápu, proč se někteří chlapi nechávají každé čtyři týdny stříhat a ke všemu si epilují nádobíčko, aby vypadali jako malí kluci. Zaprvé to působí naprosto bizarně a zadruhé to musí bolet jako svině. Možná to vyzní zbaběle, ale já vážně nestrpím, aby někdo manipuloval s horkým voskem v blízkosti mých koulí. To je zvláštní druh mučení vyhrazený pouze pro šílence a masochisty.

Dopřeju si další hlt whisky. Na panáka za osmnáct dolarů není vůbec špatná.

Podívám se na Eden a zahlédnu jiskru v jejích očích. Pohledem přelétnu prostor a spatřím jejího přítele v družném hovoru s jedním z testovaných párů. Jako by vycítil její pohled, Paul se otočí a výraz, který u něj spatřím, mě donutí zakroutit hlavou. Víím s jistotou, že jsem se nikdy na žádnou holku takhle nedíval. Ale rád bych.

Přemýšlím, jaké to asi je, být tak moc zamilovaný. Způsob, jakým se na sebe dívají... ta chemie je tak hustá, že se dá skoro krájet. Jako by tady kromě nich nebyl nikdo jiný. Kdykoli jsem svědkem té vášně mezi Eden a Paulem, říkám si, jestli je tak hluboký cit vyhrazený jen pro pár šťastlivců. Jestli něco tak silného zažijeme aspoň jednou za život všichni. Nebo je to nějaká vesmírná loterie, kterou většina z nás nikdy nevyhraje?

„Jen tak pro zajímavost,“ zamyslím se, „vyplnili jste si s Paulem dotazník kompatibility?“

Eden přestane zírat na svého milovaného a opře se loktem o bar. „Samozřejmě. Paul se chtěl ujistit, že tvůj program funguje.“

„A co vám vyšlo?“

Samolibě se uculí. „Devadesát dva.“

Málem se udusím, protože mi zaskočila vlastní slina. „Děláš si ze mě prdel?“ vykašlu.

Zatváří se zmateně. „Ne. Proč?“

Výmluvně se napřímím. „Já jen, že jsem ještě tak vysoké skóre neviděl. To je nový rekord.“ Doteď jsem zaznamenal nejvyšší číslo osmdesát šest, a přitom šlo o jeden z výzkumných párů – ti dva spolu strávili třicet let. „Asi musí být příjemné vědět, že sis vybrala správně.“

Zamyšleně se usměje do vína. „Nepotřebuju nějaké skóre, abych věděla, že je Paul moje spřízněná duše. Když to přijde, tak to víš.“

Znovu si protáhnu krk, abych se pokusil uvolnit napětí v ramenou. „Jo, to slýchám.“

Dotkne se mého předloktí a já pocítím empatii, která z ní vyzařuje. „Toby... máš metr devadesát pět a jsi totálně vyrýsovaný génius oplývající ležérní elegancí. Já vůbec nepochybuju o tom, že už brzy svůj dokonalý protějšek potkáš.“

Pokrčím rameny. „Já jsem v pohodě.“ A taky nehorázný lhář. Chci najít spřízněnou duši stejně jako kdokoli jiný. Jen pochybuju, že k tomu někdy dojde.

Eden se na vteřinu zamračí, ale vzápětí se na mě obrátí s nadšeným výrazem. „Ježíši, já jsem tak blbá, proč mě to nenapadlo dřív? Mám jednu nezadanou kamarádku, která by se k tobě skvěle hodila.“

Bože, už je to tady. „Děkuji, nechci.“

„Jen mě vyslechni. Je nádherná, inteligentní, pekelně svá –“

„Eden, profesionální dohazovač jsem tady já. Co kdybychom přenechali mé potenciální budoucí rande odborníkovi, místo toho, abys mě seznamovala s nějakou svou náhodnou známou?“

„Není to žádná náhodná známá. Je to Ashina nejlepší kamarádka.“

Nedůvěřivě pokrčím nos. „Mluvíš o té Joanně, o které ses mi zmiňovala před časem? O té, která tě poprvé upozornila na Pana Romantika? Neřekla jsi o ní náhodou, že je patologická lhářka?“

„To bylo předtím, než jsem ji poznala. Ve skutečnosti je úplně v pohodě.“

„Když to říkáš... Ale stejně nemám zájem. Navíc jsem už jasně řekl, že dokud se tahle aplikace neocitne ve velkém, zlém světě, nemám čas ani sám na sebe, natož abych s někým chodil.“

Chápavě přikývne, ale jak ji znám, tohle téma pro ni v nejbližší době neskončí. „Dobře, jak chceš. Já tě chápu. Ale věř, že jednoho dne potkáš někoho úžasného a zapomeš na to, jak jsi zaneprázdněný. Až se tvoje spřízněná duše objeví, můžeš se pokusit ji odmítnout nebo ji ignorovat, ale nebude to fungovat. Vtrhne ti do života, ať budeš chtít, nebo ne. Dej na rady někoho, kdo si tím prošel.“

Hodím do sebe zbytek whisky a postavím prázdnou sklenici na bar. Eden miluju jako sestru a jsem jí vděčný, že má o mě starost, ale na tenhle rozhovor už dnes večer nemám náladu. Eden předpokládá, že na každého někdo čeká, ale čím víc se tomu věnuju, tím víc jsem si jistý, že většina z nás je předurčena k tomu, aby se potácela od jednoho špatného vztahu k druhému, dokud nešťastní a v osamění nezemřeme.

„No, každopádně díky za pití,“ řeknu a poplácám ji po rameni. „Ale teď už se vážně musím vrátit k práci.“ Aniž bych počkal na její svolení, posadím se zpátky k počítači a otevřu ho.

Eden mě pohladí po zádech. „Jak myslíš, Doktore Lásko. Zkus spárovat svoje nešťastné srdce. Já teď musím jít domů a dokončit článek, ale uvidíme se v pondělí v práci, ano?“

„Jo, uvidíme.“

Vydá se směrem k Paulovi, aby ho políbila na rozloučenou. Pár vteřin je sleduju, ale pak se zhluboka nadechnu a ponořím se zpátky do závratného labyrintu algoritmů a kódů na obrazovce přede mnou.

DVA

Osud nepočká

Promnu si rukou obličej a zívnu. Právě jsem se prokousal do fáze večera, kdy jsem tak kurevsky unavený, že se mi dělají mžitky před očima. Po ničem jiném teď netoužím víc než položit hlavu na bar a trochu si schrupnout, jenže bude trvat ještě pár hodin, než se dostanu ke studiu vnitřní strany svých očních víček.

S překvapením ve svém zorném poli zaznamenám štědrrou sklenku whisky. Zvednu oči a přímo na mě zírá barman Joe.

„Na účet podniku, chlape. Už dlouho jsem neviděl nikoho, kdo by to potřeboval víc než ty.“

„Copak vypadám tak špatně?“

„Ne špatně. Otřesně. Kdybys byl baterie v telefonu, byl bys na jednom procentu.“

Tak nějak se cítím.

Vděčně přikývnu a kopnu do sebe půlku panáka. Pálení v krku mě trochu probere.

Rozhlédnu se kolem a rukou si otřu vousy. U několika párů se to rozhodně vyvíjí slibně. Taneční parket je plný lidí, kteří se vlní v pomalém hypnotickém rytmu, a v temných zákoutích podniku zahlédnu nejméně tři páry, které se líbají.

Mise splněna, řekl bych. Dobrá práce, Doktore Lásko.

Ksakru, teď už tu odpornou přezdívkou používám i já? Nepřijatelné.

Odstrčím od sebe notebook, vstanu a mávnu na Raje, který stojí kousek ode mě. „Musím si odskočit. Pohlídej ta data, než se vrátím.“

„Jasně, šéfe.“

Poté, co mi ukáže palec nahoru, proplížím se davem budoucích zaláskovaných párů na parketu, abych se dostal k toaletám v zadní části baru.

Jakmile se protáhnu dveřmi, zahlédnu se v zrcadle. Vypadám jako šílený vědec. Ze změti vlasů a dlouhých nepoddajných vousů vykukují oči, za nimiž se skrývá jakási vyčerpaná mánie. Taký jsem hubenější než posledních pár let.

Jako kluk jsem si užil svoje, když jsem kvůli svému vzhledu skončil na skládce společenského odpadu. To se tak stává, když nějaká podivná latentní vikingská DNA odpálí růstový spurt, který z vás udělá žirafu. Mezi jedenáctým a třináctým rokem jsem se z normálně velkého kluka změnil na bezmála dvoumetrového podivína, který vypadal, jako by se právě zhmotnil z komiksu o záhadném gumovém chlapci. A aby toho nebylo málo, tahle šílená změna výšky ze mě udělala vychrtlínu. Už si nevzpomínám, kdy mi ostatní děcka začala přezdívat Bidlo, ale zůstalo mi to několik let. Dokonce i když jsem začal jíst jako kůň a ráno a večer cvičil, abych si aspoň trochu obalil kosti masem, stejně si mě všichni vychutnávali.

Dneska už vypadám spíš jako vyhazovač než jako bidlo, ale když začnu kašlat na kalorie nebo přestanu chodit do posilovny, byť jen na pár dní, je alarmující, jak rychle hubnu. Udržet si svalovou hmotu vyžaduje mou neustálou pozornost. Je pravda, že něco z mé snahy o přijatelný zjev má co do činění s marnivostí, ale většina pramení v nakládačkách, které mi uštedřili kretění na střední jenom proto, že jsem byl jiný. To už nikdy nedopustím. Další člověk, který

se ze mě pokusí vymlátit duši, bude čelit sto kilům zbytkového pubertálního vzteku.

Kromě toho, že momentálně nejsem ve špičkové fyzické kondici, nejsou ani moje finanční a bytová situace tak úplně ideální. Jenže dnes večer nemám čas, abych se tím zabýval.

Vydechnu a zamířím k pisoárům. Když jsem hotový, umyju se a opřu se rukama o umyvadlo. Skloním hlavu, několikrát se zhluboka nadechnu a pokusím se uvolnit napětí. Whisky sice všechno rozmazala, ale nedá se říct, že by mě otupila.

Po mé levici se ozve nějaký zvuk. Instinktivně se ohlédnou právě ve chvíli, kdy se dveře rozlétnou a dovnitř vpadne ta nejpříťažlivější žena, jakou jsem v životě viděl. Zabouchne za sebou a opře se o dveře.

Jakmile ji spatřím, každičkový kousek úzkosti a apatie v mém těle se rozplyne a já se ocitnu ve stavu jakéhosi nadměrného uvědomění, jaké jsem nikdy dřív nezažil. Jako by se čas zpomalil, abych si ji mohl prohlédnout. Z ničeho nic se mi téměř zastaví srdce a pak se rozběhne tak rychle, až mám pocit, jako by mi do něj někdo vpíchnul adrenalin.

Kristepane. Co se to sakra děje?

Jistě, je nádherná, jenže během dnešního večera se kolem mě pohybovala spousta atraktivních žen. Ovšem na žádnou z nich jsem nereagoval takhle.

Zamračeně na ni zírám, protože se snažím přijít na to, proč mě právě teď bombarduje nevysvětlitelný příval hormonů.

Ta kráska se na mě podívá. Ztěžka oddychuje. „Ahoj, jak je? Nemáš chvilku čas? Že bys mi jako pomohl, víš?“

„Uvědomuješ si, že jsi na pánských záchodech, že jo?“

„Jo. Doufala jsem, že tady najdu někoho urostlého a svalnatého. A hele, jaké mám štěstí. Jsi tu ty. Můžu si tě na chvilku půjčit?“

Kývnutím hlavy mě vyzve, abych šel k ní, ale já zaváhám, už jenom proto, že pokud se na mě obrátí někdo tak úžasný, jako je ona, určitě mě to dostane do potíží. Přesto se narovná a vydám se k ní. Jakmile mě spatří v celé mé výšce, vykulí oči.

„Páni. Ty jsi vážně velký. Dobře, to se hodí.“ Chytne mě za paži a vymění si se mnou místo, takže se ocitnu zády ke dveřím.

„Udělej mi laskavost a opři se o ně, ano?“ Položí mi ruku na hrud a jemně zatlačí. Musím se prudce nadechnout, protože moje tělo při našem kontaktu vzplane. Nevím, co prožívá ona, ale taky jí něco zasvítí v očích, a když se na mě znovu podívá, vyčtu v nich překvapení. V následujících vteřinách, kdy na sebe rozpačitě a zamlkle zíráme, podlehnu tlaku na hrudi a opřu se o dveře.

„Díky. Jsi skvělý,“ řekne trochu nejistě, ale když si uvědomí, jak to vyznělo, zavrtí hlavou: „Teda, jako že jsi to udělal skvěle. Nehýbej se.“

Právě když se jí chystám zeptat, co se to sakra děje, někdo za mnou zabuší na dveře.

„No tak, Lizo. To byl vtíp. Nevyšiluj. Pojď zase tancovat.“

Vrhnu na tu bohyni tázavý pohled. „Tvůj kamarád?“

„Spíš známý. Seznámili jsme se dnes večer.“

„Ty jsi jedna z testerek na akci Romance Centralu?“

Lehce pokrčí rameny, jako by říkala: „Sama tomu nevěřím.“ „Přišla jsem, jenom abych udělala laskavost kamarádce, ale teď jsem tady a schovávám se na pánských záchodech před nějakým nameteným, dotěrným úchylem. Takže se to vyvíjí přesně podle mých představ, že?“

„Lizo!“ Ten chlap zatluče tak silně, až mi dveře zavibrují do zad. „Chováš se směšně! Pusť mě dovnitř, prosím!“

Pocítím záchvěv vzteku a štouchnu palcem do dveří. „Víš jistě, že nechceš, abych ho pustil dovnitř? Řekl, prosím.“

„No jasně,“ uchechtne se Liza s trpkým úsměvem. „Byl nadmíru zdvořilý až do chvíle, kdy mě při tanci chytil za zadek, a pak řekl, že je to moje chyba, protože ho moje šaty *prakticky prosily*, aby to udělal.“

Ta informace ve mně vyvolá zlost vyhrazenou pouze kre-ténům, kteří dělají všem mužům špatné jméno. Jak se opo-važuje otřít svou špinavou pracku o tuhle andělskou bytost?

„On tě osahával?“ Snažím se, aby to neznělo tak zuřivě, jak se právě cítím. „Jsi v pořádku?“

Sice přikývne, ale já si stejně všimnu výrazu, který jí pře-létne po tváři.

„Na takové věci bych už měla být zvyklá,“ podotkne a po-kusí se o úsměv. „A stejně mě to pokaždé znovu a znovu pře-kvapí a zklame.“ Potom ukáže na dveře. „Je opilý a zjevně není schopný přijmout něčí odmítnutí, proto se schovávám tady. Hádám, že ho to brzy přestane bavit a vzdá to. Tako-vých, jako je on, už jsem viděla.“

Já taky. Přesně vím, jaký „týpek“ to je, a to mi zvedá mandle.

Ozve se další bouchání. „*Otevři ty blbý dveře, Lizo! Přes-taň bejt taková studená čubka. Omluvil jsem se, do prdele. Co ještě chceš?*“

Ve chvíli, kdy ji nazve čubkou, mi dojde trpělivost. Po-dobné idioty potkávám celý život. Muže, kteří někoho utis-kují, a pak si hrají na oběti. Na střední škole mě takoví jako on mlátili každý den. Myslí si, že se k lidem můžou cho-vat, jak se jim zachce, a ono jim to projde. No, u mě teda ne, jasný?

Prudce zmáčknu kliku a ocitnu se tváří v tvář idiotovi, který se chystá znovu zatlouct na dveře. Je vysoký, ale ne tak jako já, a překvapeně sleduje, jak si ho měřím.

„Co čumíš, čahoune?“ utrousí a podívá se za mě na Lizu. „Lizo, co to vyvádíš? Pojď ven, ať si můžeme promluvit.“

Udělá krok, že kolem mě projde, ale já mu zastoupím cestu.

„Jestli jsi nepochopil, proč se zabarikádovala na pánských záchodech, tak ti to vysvětlím: nechce s tebou mluvit, kre-téne. Co kdyby ses jí omluvil za to, že jsi ji osahával, a pak odsud vypadnul?“

„Kdo sakra jsi?“

„Chlápek, který prožil kolosálně debilní noc a má nutká-ní udělat něco hloupého.“

Postaví se mi s odvahou někoho, kdo je příliš opilý, aby zaregistroval, že jsem o hlavu vyšší a o třicet kilo těžší než on. „Vážně, jo? Tak do toho, kámo.“

S posledním slovem mě provokativně štouchne do hru-di. Zatnu čelisti a sevřu ruce v pěst. Vůbec si neuvědomuje, jak obrovské chyby se dopouští, když si mě vyhlídl zrovna dnes. Myslím, že jsem ještě nikdy nebyl tak na hraně. Právě si procházím dost neklidným obdobím, a navíc mám nut-kavou potřebu bránit čest ženy, kterou jsem před chvílí po-znal. A tyhle dva aspekty dohromady znamenají, že jsem asi půl vteřiny od toho, abych si z něj udělal boxovací pytel.

„Tohle děláš běžně?“ ucedím a nakloním se dopředu, abych se mu zblízka podíval do obličeje. „Osaháváš ženy a pak se naštevš, když tě odmítnou? Mám ti vysvětlit, co je to souhlas?“ Možná by mi mohl dát souhlas, abych mu osa-hal obličej pěstí.

„Myslíš, že se nechám zastrašit nějakým čurákem ve sve-tru? Dej si pohov, než ti rozbiju držku.“

No, jenže tenhle ubožák neví, že kvůli těm debilům, kteří mě na střední šikanovali, trénuju od svých čtrnácti smíšená bojová umění. „Můžeš to zkusit.“

„Hele, chlapi,“ ozve se za mnou Liza a mně zabrní podél páteře, když ucítím její ruku na spodní části zad. „Tohle není nutné. Jdi domů, Henry. Jsi vzteklý, nenechavý opilec a já

tě už nikdy nechci vidět. A v budoucnu, až se budeš snažit přesvědčit nějakou ženu, aby s tebou začala chodit, možná s ní hodinu po seznámení nezacházej jako s nafukovací pannou. To je ten hlavní důvod, proč jsi pořád nezadaný.“

Henry s úšklebkem zakouří očima a já mám příšernou chuť vmáčknout mu do nich palce, jen tak trošičku.

Ukáže na Lizu. „A ty jsi nezadaná, protože jsi zasaaná přemoudřelá píča, která nemá smysl pro humor.“

Nedá se říct, že bych se pohnul vědomě, ale než se naděju, držím jeho košili v hrsti a téměř ho za ni zvedám z podlahy.

„A dost. Tady jsi skončil.“ Na protest se vzepře nohama, ale já ho protáhnu chodbou až do prostoru baru, kde zahlédnu Paulova nejlepšího kamaráda Dysona. Je skoro stejně velký jako já a pro dnešní večer tu dělá ochranku.

„Dysone!“

Henry se mi snaží vykroutit, ale já s ním dál cukám dopředu, jenže těsně předtím, než se k nám Dyson dostane, se ten ožralý idiot začne ohánět.

„Ty zasaanej kreténe!“ Jeho pěst mě zasáhne do úst a já zlostně zavrčím, protože mi praskne ret a vzápětí ucítím chuť krve na jazyku. Ať už se mi ve tváři mihne cokoli, ten zmrd okamžitě ztuhne. Má velké štěstí, že ho už ode mě Dyson odtáhl, protože jinak bych za sebe neručil. Určitá část mého já právě teď nesmírně prahne po boji. Hned si v duchu řeknu, že zítra zajdu do tělocvičny a s někým si to cvičně rozdám, abych se zbavil napětí, které hrozí nekontrolovatelným výbuchem.

Než se situace ještě víc vyhročí, Dyson sevře svou obrovskou tlapu kolem Henryho krku a stiskne ho. Pak už se přihrne pár dalších kluků z Romance Centralu, kteří mu pomáhají „vyprovodit“ ho z baru.

Protáhnu si krk a zatřepu rukama, abych si je uvolnil. Dal bych teď cokoli, abych se mohl vrátit do svého starého

bytu, svalit se na omšelou manšestrovou pohovku a v rámci terapie spořádat plný talíř brownies, ale vzhledem k tomu, že mě před měsícem vystěhovali a momentálně nemám kde bydlet, nic takového nepřipadá v úvahu.

„Jsi v pořádku?“

Otřu si pusou a otočím se na naši koordinátorku Ming-Lee, která mě znepokojeně pozoruje.

„Jasně že jo. Ale vyškrtni toho čuráka ze seznamu testerů. Ten už se nevrátí.“ V duchu si poznamenám, že si musím zjistit jeho celé jméno, abych ho dokázal vystopovat i v dalších seznamovacích aplikacích, odkud pak profily Chmatáka Henryho za nevyjasněných okolností záhadně zmizí. Taky by mohl na svých účtech na sociálních sítích vypustit pár trapných prohlášení o velikosti svého nádobička, a jak ho pocity méněcennosti dohnaly k tomu, že se k ženám chová jako ke kusu hadru. Do jaké míry ho zničím, bude záviset na tom, jak moc se dokážu uklidnit, než se dostanu zpátky k počítači.

Vracím se k pánským toaletám a vidím, že Liza stojí v ústí chodby a s ustaraným výrazem mě sleduje. V jejích očích spatřím náznak paniky a zalituju, že jsem Henryho nechal odejít, aniž bych mu pomuchlal fasádu.

Dojdu až k ní. „Jsi v pořádku?“

Její pohled sklouzne k mým rtům a já bez přemýšlení přejedu jazykem po prasklině, z níž vytéká krev.

„On tě praštil?“

Pokrčím rameny. „Trochu. Nic to není.“

Chytne mě za paži a vtáhne mě zpátky na pánské záchody. „Ukaž, já ti to ošetřím.“

Postrčí mě k umyvadlu, z kabelky vytáhne malý, bělo-skvoucí kapesník a přitiskne mi ho na ret.

„Nemusíš –“

Umlčí mě a pak najednou stojí tak blízko, že se moje vyjadřovací schopnosti rozplynou v oparu intenzivní, všepohlcující přitažlivosti. Nechápu, co na ní sakra je, že mě připravuje o řeč, ale vím, že jsem nikdy nic podobného necítil. Ano, je nádherná, ale to není všechno. Za blond vlasy a dokonalou tvář se skrývá zranitelnost, kvůli které mám chuť škemrat, abych jí mohl dělat bodyguarda. Dovolila by mi, abych ji navždy chránil? Schvalovala by, že přerazím prsty každému, kdo se jí dotkne, aniž by k tomu dala svolení?

Namočí kapesník pod kohoutkem, aby z něj opláchla pár kapek krve, a znovu mi otře rty.

„Aspoň už ti to neteče,“ zhodnotí, když zkoumá můj ret z takové blízkosti, že cítím teplo sálající z její hrudi. Zkameněle stojím s povolenou bradou a ona mi ještě jednou otře ránu.

„Bolí to?“ ověřuje si.

„Vůbec.“ Všechno je úžasné. Mám pocit, jako bych si právě vzal extázi a oxytocin v jedné obrovské, omamné dávce. „A ty jsi v pořádku?“

Přikývne a nejistě se na mě usměje. „Jo. Je to smutné a zní to vážně hrozně, ale už jsem si na to osahávání zvykla. Ale bušení na dveře a křik jsou něco jiného. Ten chlap má nějaký problém.“

„Takže jsi s ním byla spárovaná?“ vyhrknu. Zaskočilo mě, že to můj program tak špatně vyhodnotil. Možná nejsou moje logické věty tak spolehlivé, jak jsem si myslel.

Obrátí oči v sloup. „Je to moje chyba. Vůbec jsem na to neměla přistoupit. Jak zoufalý musíš být, abys nechal nějakou aplikaci vybírat, s kým půjdeš na rande? Stydím se, že jsem šla do něčeho tak pitomého. Slyšel jsi, že tomu chlápku, co ji vyvinul, říkají Doktor Láska? To jako vážně?“

Zatraceně, Eden. „Hm, jo, něco takového jsem zaslechl. Bohužel.“

„Jasně, je to příšerná přezdívka...“ *Souhlas.* „... ale hlavně – co si myslí, že dělá? Je hezké, že se Romance Central snaží pomoci těm z nás, kdo nejsme romanticky zdatní, ale předpovídat, do koho se zamilujeme, je jako mít patent na výrobu zlata z olova. Každý, kdo tvrdí, že to umí, je buď blázen, nebo totální podvodník.“

Auajs. Jako by mi vlepila facku. Ale já nejsem žádný podvodník. Udělal jsem si průzkum. Podrobný rozbor.

„Možná, že jejich člověk na něco přišel,“ ohradím se o něco důrazněji, než jsem měl v úmyslu. „A pokud studoval dostatečně velký vzorek lidí žijících v dlouhodobých vztazích a identifikoval společné znaky, mohlo se mu podařit předpovědět indicie, které s největší pravděpodobností povedou k úspěchu.“

„Aha. Takže mi chceš říct, že tajemství toho, jak se zamilovat do správné osoby, je co? Matematika?“

Pokrčím rameny. „Láska je možná složitá, ale matematika dává složitým věcem řád.“

„Jo, ale jak chceš vyčíslit tak neuchopitelný koncept, jako je láska, něčím tak strnulým, jako je matematika? Většina vztahů je přece podivná směsice nahodilosti a hormonů. Podle *matematiky* vyšla Henrymu Nenechavému asi šedesátiprocentní šance, že bude mou spřízněnou duší. Tomu říkám kolosální selhání.“

V tom s ní musím bohužel souhlasit. Když si pomyslím, že to byly moje výpočty, které ji spojily s tak jasným idiotem, dělá se mi špatně. Přesto bych jí chtěl dokázat, že se mýlí, protože jsou dvojice, které měly s touto aplikací úspěch.

„Žádný systém předpovídání není bezchybný,“ snažím se ji přesvědčit, aniž bych vypadal příliš zaujatě. „A slyšel jsem, že tahle aplikace je tak přesná, jak to jen jde. Možná by sis měla Henryho označit jako anomálii a zkusit to znovu s někým, kdo má vyšší skóre.“

Nebo bys mohla prostě chodit se mnou a bylo by to.

„A co ty?“ zeptá se.

Počkat, ona mi čte myšlenky?

„Ehm... no, jasně. Můžeme to zkusit.“

Zasměje se a mě z toho příjemně zamrazí v zádech. Vysedne si na plochu vedle umyvadla, zkříží si nohy a opře se o zrcadlo.

„Ne, ptám se, jestli ti to dneska vyšlo. Jestli tě nepřipravuju o čas, který bys trávil se ženou svých snů?“

Pouze pokud bys odešla z téhle koupelny.

„Já tady nejsem jako tester. Ale upřímně řečeno, už dlouho jsem nezažil tak zajímavé setkání se ženou, jako když jsi vpadla sem na záchody.“

Nedůvěřivě přimhouří oči. „Vážně?“

Snažím se zatvářít upřímně, aniž bych dal najevo, jak moc mě fascinuje. „Vážně.“

„Nevím, jestli mi to má lichotit, nebo tě mám spíš litovat.“

Usměju se. „Buď polichocená. To je pro mě míň ponižující.“

Zamyšleně nakloní hlavu. „Máš krásný úsměv.“

Ten kompliment je tak nečekaný, že se uchechtnu. „Krásný?“ zamračím se. „Nechtěla jsi říct křivý? Nebo drsný?“ napovídám jí a přejeďu si rukou po vousech. Už si je musím zastříhnout. Nejspíš vypadám jako horal s averzí k péči o zevnějšek.

„Nechtěla,“ zkonstatuje Liza a prohlédne si mě pozorněji. „Je krásný. To, jak při něm přimhouříš oči. Jak ti v nich zasvítí. Vsadím se, že pod tím kožichem schováváš dolíčky.“

Dotknu se tváře. „Neřekl bych, že je schovávám. Jenom jsou zamaskované.“ Bývaly doby, kdy jsem ty dolíčky nesnášel, protože jsem kvůli nim vypadal mladší. Jenže už jsem je léta neviděl, takže nemám tušení, jestli mají pořád stejný efekt.

S každou vteřinou, kdy se na mě dívá, je mi větší a větší horko. „Každopádně si myslím, že by tě to dnešní drama nemělo od té aplikace odradit. Nepochybuju, že najdeš někoho, kdo se k tobě hodí víc než Henry.“

Ještě několik vteřin na mě hledí. Pak sklopí pohled a podívá se na své ruce v klíně. „Já vlastně nevím, jestli mám na nějaké chození ještě energii. Už je to rok, co jsem s někým naposledy chodila, a stejně to není o nic snazší. Možná jsou někteří lidé prostě předurčení k tomu, aby byli sami.“

„Jestli mluvíš o sobě, tak musím protestovat. Ty bys rozhodně sama být neměla.“

Nakloní hlavu k rameni. „Myslíš, že by mi ta aplikace mohla pomoci zbavit se zlovyků?“

„O jakých zlozvycích mluvíme? O kouření? O kousání nehtů? O nošení levných kostýmů jeptišek?“

Bezděčně k ní přistoupím o něco blíž, ale tak opatrně, abych ji v tom malém prostoru neděsil. Podívá se na mě a já si všimnu, jak si prohlíží můj obličej.

„Spíš o tom, jak se obvykle zamiluju do mužů, kteří se ke mně vůbec nehodí.“

„To děláš?“

Párkrát zamrká. „Se znepokojivou pravidelností.“ V jejím hlase se objeví narážka, po níž se mi rozbuší srdce.

Pocítím náhlé nutkání se jí dotknout, ale vím, že to není vhodné vzhledem k tomu, čím si tady dnes večer prošla. Místo toho k ní natáhnu ruku, aby ji sama přijala, pokud bude chtít.

„Právě jsem si uvědomil, že jsme se ještě pořádně nepředstavili. Já jsem...“ Než stihnu vyslovit své jméno, sevře mi prsty, a přesně v tu chvíli se můj mozek zkratuje. K čertu. Brnění, které mi stoupá po paži, mi bere dech. Její dotek pálí, a když se jí podívám do obličeje, pomyslím si, že ji intenzita našeho kontaktu zaskočila stejně jako mě.

Často vídám filmy, kde se v důležitých okamžicích zpomaluje čas. Obvykle k tomu dochází v akčních scénách, kdy se někdo vrhá do cesty kulce nebo uniká před počínajícím výbuchem. V tomhle okamžiku bych se nedokázal pohnout ani kdybych chtěl, kulkám a výbuchům navzdory. Celý svět by kolem mě mohl vzplanout a já bych stejně nedokázal odtrhnout pohled od jejích očí.

„Bože,“ vydechnu. Vůbec si neuvědomím, že mluvím, dokud nezaslechnu svůj hlas.

Ona uctivě přikývne. „Těší mě, Bože.“

„To ne,“ zavrtím hlavou, a přitom si vychutnávám teplo, které nás obklopuje jako aura. „Jenom jsem vzal jméno boží nadarmo. Jmenuju se –“

Ozve se trojí silné zaklepání na dveře a já se proberu z transu.

Tó snad ne. Jestli se vrátil Kretén Henry...

Pouštím Lizinu ruku a přecházím ke dveřím. „Hele, měl by ses klidit, dokud je čas, nebo s tebou praštím o zem.“

Ale když otevřu dveře na škvíru, spatřím Paulův překvapený obličej. „Ehm, jak myslíš... Ale já dneska nemám moc náladu válet se po zemi. Nemůžeme si místo toho prostě promluvit?“

S překvapeným výrazem se posunu tak, aby Paul neviděl na Lizu. Nevím, proč to dělám. Možná nechci, aby ji odsoudil za to, že je se mnou na pánských záchodcích. Nebo se bojím, že by o nás řekl Eden a té bych se nezbavil, dokud by nám nevystrojila obří svatbu včetně oslavy pro miminko. Ať tak či onak, nechci, aby ji viděl.

„Jé, promiň. Myslel jsem, že jsi někdo jiný.“

Paul přikývne. „Díky bohu. Jsem docela v kondici, ale jestli se mnou chceš vytřít podlahu, vůbec nepochybuju, že bych se poroučel.“

„Já s tebou podlahu vytírat nechci.“

„Ale kdyby jo, bude ze mě hadr.“

„Jasně.“ Odkašlu si, protože si uvědomím, že Liza slyší každé slovo téhle absurdní konverzace. „Takže... co se děje, Paule? Potřebuješ jít na záchod? Protože... teď nemůžeš.“

„Dobře... to je sice divný, ale беру na vědomí. Jen jsem ti chtěl dát vědět, že to tady pomalu končí, takže to taky zabalím. Zůstává tu ještě několik párů, ale většina se už přesunula jinam. Pověřil jsem Ming-Lee, aby tady zůstala do konce. Taky už můžeš zvednout kotvy. Víím, že jsi na zdokonalování programu před tímhle testem strávil hodiny. Všiml jsem si, že jsi vždycky v kanceláři první a zároveň poslední, kdo z ní odchází.“

„Hmm, to jo.“ Má naprostou pravdu, ale pravý důvod našťestí nezná.

„Každopádně jsi odvedl dobrou práci. Všichni, s kým jsem mluvil, doslova básnili o vhodném párování.“ *Neřekl bych, že všichni.* „Vypadá to, že Doktor Láska opět skóroval.“ *Píšu si: Zavraždit Eden.* „Získaná data můžeme probrat zítra. A ty si odpočiň, jasný?“

„Jasně. Dobrou, Paule.“

Zavřu dveře a otočím se čelem k Lize, která mezitím zaujala postoj s rukama zkříženýma na prsou. „Takže ty jsi ten Doktor Láska?“

„Vlastně se jmenuju Toby. Nebo Hnusný Podvodník, jestli chceš.“

„Tys mě tu nechal pomlouvat tebe i tvou aplikaci, aniž bys mi řekl, kdo jsi?“

„Byla jsi v ráži. Přišlo mi neslušné tě přerušovat.“

Několik vteřin na mě zírám a já její pohled oplácím. Mám pocit, že jí toho mám tolik co říct, ale v tuhle chvíli mě napadá jediné téma na rozhovor.

„Takže...“ řekne a přešlápne z nohy na nohu.

„Jo. Takže...“

Podívá se na dveře a pak na mě. „Díky za dnešní asistenci. Moc si tvé pomoci vážím. A omlouvám se za ten...“

Ukáže si na spodní ret a já nepřítomně přikývnu, protože zrovna přemýšlím, jak by asi chutnal. „Žádný problém. Udělal bych to znovu.“

Vytáhnu pohled zpátky k jejím očím. Překvapí mě, že ve způsobu, jakým se na mě dívá, spatřím neskrývanou vřelost. V životě se mi stalo jen párkrát, že by žena, která mě přitahuje, zcela zjevně pocítovala to samé. A přesto tady stojí to nejúžasnější stvoření, které jsem kdy viděl, a naprosto nepokrytě mě hltá očima. Je to vzrušující.

Mám pocit, že se mezi námi stane něco osudového. Že dnešní noc možná bude začátkem něčeho tak hlubokého, že ani jeden z nás už nikdy –

„Sakra, tohle se nesmí opakovat.“ Během vteřiny se její výraz mění k nepoznání. Pohled s těžkými víčky mizí a plynule přechází do paniky. Liza se prudce odstrčí od umyvadla a zamíří ke dveřím. „Hodně štěstí s aplikací a tak, Toby. Já už musím jít.“

Zmateně se zamračím. „Počkej, cože?“ Projde kolem mě. „Lizo, zastav se na chvíli.“

Otočí se a vzdychne. Sakra, já vůbec netuším, co jsem provedl, ale vypadá našťvaně.

„Co se děje?“ zeptám se. „Udělal jsem něco, čím jsem tě urazil? Řekl jsem něco špatně?“

„Nejde o to, co jsi řekl. Jde o tebe.“ Gestem mi ukáže na celé tělo, což ani v nejmenším nezmírní můj zmatek.

„Dobře. Takže tě něčím štvu?“

„Jo. Tak trochu.“

„Nechceš mi to vysvětlit?“

„Zkrátka mi věř, že není dobrý nápad, abychom spolu strávili víc času.“

„Proč ne?“

„Protože...“ Podívá se na dveře a pak zpátky na mě. Zdá se, že váhá mezi úmyslem odejít, nebo zůstat, a i když nemám nejmenší tušení, co se děje, vím zatraceně jistě, že nechci, aby odešla.

„Protože?“ naléhám na ni.

Sklopí hlavu, ale pak ji zase zvedne. „Vypadáš jako skvělý chlap. A mně se často stává, že potkám skvělého chlapa, který se ke mně ale vůbec nehodí. To je jeden z důvodů, proč jsem se dneska večer objevila na téhle akci; abych se pokusila přerušit řadu svých propadáků.“

„Dobře, to chápu.“

„Musím se naučit dělat opak toho, co mi říkají instinkty, protože když budu chodit s lidmi, kteří se mi líbí, skončí to pokaždé stejným fiaskem.“

Nechápavě se zamračím: „Tím chceš říct, že máš v plánu chodit s lidmi, kteří se ti nelíbí? A já tě štvu, takže bys se mnou chtěla chodit?“

Povzdechne si, jako bych překroutil její slova tak, aby mi vyhovovala, což jsem rozhodně udělal.

„Tím chci říct,“ pronese shovívavě, „že jsem tě ráda poznala, ale už musím jít.“ Otevře dveře a se zádumčivým výrazem se na mě naposledy ohlédne. „Doufám, že ti všechno vyjde, Toby. Opravdu. Určitě se někdy uvidíme.“ Napůl se na mě usměje a pak vykročí ven.

Dveře se zavírají a mě napadá milion důvodů, proč by měla zůstat, ale žádný z nich se mi nezhmotní na jazyku. Chvilí tam stojím s žaludkem na vodě a snažím se přijít na to, co kruci dál.

Pozvi ji na skleničku.

Vnitřně se zachvěju. Už jsem zakusil silnou fyzickou přítlačivost k ženám, ale to nebylo nic v porovnání s tím, co jsem právě prožil s Lizou. Jenže moje bilance se ženami, které mě fascinují, je mizerná.

Měl bych tuhle nekontrolovatelnou přitažlivost brát jako varovný signál. Víím, že pokud intenzivně toužím po někom, koho jsem právě potkal, nic dobrého z toho nevzejde. A přesto se nedokážu přimět k tomu, abych ji nechal odejít. Prostě nemůžu. Ta část mého já, která se musela vyrovnat s tíhou nesčetných odmítnutí, mě varuje, že dělám špatné rozhodnutí, ale desítka výmluv, proč bych za ní neměl jít, se rozprskne jako kuželky, když tiše zamumlám: „Seru na to.“ Vzápětí prudce otevřu dveře.

Než vyjdu z pánských toalet, Liza už je v půli cesty přes bar a slušnou rychlostí míří k východu.

„Lizo!“

Nezpomalí, a tak se přikrčím a s elegancí tančící gori-ly se začnu proplétat řídnoucím davem, abych se ji pokusil dohnat.

Naštěstí pro mě stojí u dveří Ming-Lee, která Lize vstoupí do cesty, aby ji vyzpovídala ohledně dojmů z akce.

„Ahoj,“ usměje se na ni. „Než odejdeš, neměla bys minutku, že bychom si popovídaly o tvém dnešním zážitku?“

Když prudce zabrzdím vedle své drobné kolegyně, Liza se zatváří nerozhodně.

„Jé, Ming-Lee, ahoj. Tady slečnu si vezmu na starost já.“

Ming-Lee mi věnuje tázavý pohled, ale přesto mi podá volný iPad. „No jasně. Jak myslíš,“ souhlasí a přesune se k páru za námi, zatímco já přistoupím blíž k Lize.

„Já víím, že musíš jít a už mě nikdy nechceš vidět, ale tyhle průzkumy jsou fakt moc užitečné pro vylepšení naší aplikace, takže...“

Liza se na mě zadívá s pochybnostmi v očích. „Tak jo, fajn. Minutku asi mám.“

„Skvělý,“ zazubím se a sklopím oči k obrazovce. „Jak bys zhodnotila dnešní zkušenost s aplikací Soulmate na stupnici od jedné do deseti, přičemž jedna znamená veskrze negativní a deset veskrze pozitivní zkušenost?“

„Zkušenost s aplikací byla za tři, ale celkově bych tento večer ohodnotila na solidních šest a půl bodu.“

„A co je hlavním důvodem tvého hodnocení?“

Liza se pokusí potlačit úsměv. „Pánské záchodky byly nečekaně útulné.“

Přikývnu. „S tím souhlasím. Dál. Na základě dnešní zkušenosti, s jakou pravděpodobností doporučíš aplikaci Soulmate svým přátelům?“

Její pohled promluví za ni a já bez rozmýšlení zaznamenávám: „Chápu... nedoporučíš... vůbec. A jaká je pravděpodobnost, že mi dáš své telefonní číslo?“

Vrhne na mě soucitný pohled.

„Jasně. Opět nulová pravděpodobnost.“ Klepnu na další položku. „Vzhledem k tomu, že tvůrce aplikace utrpěl dnes při tvé obraně poranění rtu, jaká je pravděpodobnost, že by tě dokázal drobným vydíráním přimět zajít s ním na malou nevinnou skleničku k baru?“

Podívá se na dveře a pak zpátky na mě. „Toby...“

„Počkej, já tomu rozumím, fakt že jo,“ vyhrknu s pocitem většího zoufalství, než dávám najevo. „Já chápu, že jsem pro tebe strašná chyba, kterou nechceš udělat. Ale je to jen jedna sklenička. Pět minut.“ *Nebo věčnost.* „Na pohodu.“

Vypadá, že pořád váhá, a mně, upřímně řečeno, dochází síly. Odhodlaně odložím iPad na lavici vedle sebe. „Poslyš, Lizo, tohle byl zatraceně dlouhý večer. Rád jsem tě poznal a potěšila by mě krátká přestávka, než se znovu pustím do práce, během níž se budu brodit v číslech až do rána. Pochopitelně, jestli někam spěcháš, měla bys jít. Ale pokud ne...“

Zaváhá a několik děsivých vteřin se na mě jenom dívá, než se konečně rozhodne: „Dobře. Jeden drink. Vybírám já. A taky platím.“

„Domluveno.“ Navzájem se na sebe křeníme tak dlouho, až je to divné, a tak se otočím a vedu ji ke svému místu na konci baru. Raj nás uvidí přicházet, vytáhne obočí a pokradmu se vytratí.

„Tak tady se odehrává to tvoje kouzlo?“ zeptá se Liza a ukáže na můj laptop.

„Jestli tím kouzlem myslíš unavené oči, nepopsatelnou frustraci a občasně kybernetické zločiny, pak ano. Tady je to magické místo.“

Barman Joe se k nám přitočí zrovna ve chvíli, kdy mi zazvoní telefon. Když ho vytáhnu z kapsy, spatřím na displeji usměvavou tvář své mladší sestry.

„Můžeš mě na chvilku omluvit?“ poprosím. „Tohle musím vzít.“ Liza přikývne a dá se do řeči s Joem, zatímco odstoupím a přijímám hovor.

„Čau, Rakeťačko.“

„Zdravím tě, velký bratře. Jak to jde?“ Musím se pro sebe zasmát.

Téhle holce je sice teprve dvanáct, ale umí to zahrát jako na Broadwayi. Je to jedna z věcí, které na ní miluju nejvíc. A taky má můj pokřivený smysl pro humor.

„Jde to přiměřeně, sestřičko. A co ty? Voláš jenom, abys slyšela můj hlas? Tak moc se ti stýská po starším bráchovi?“

„No, jasně. Už je to přes měsíc, co ses naposledy ukázal. Jsi moc slavný na to, aby ses stýkal s prostým lidem?“

„No, vzhledem k tomu, že jsem v baru a pracuju, zatímco kolem mě dochází k hromadnému navazování vztahů, slovo ‚slavný‘ bych ve spojení se svou osobou momentálně nepoužil. Spíš bych řekl, že jsem dost zaneprázdněný. Věř mi, že bych si radši dal oraz s tebou.“